

מ"ת 747/01/14 - מבקשים, מדינת ישראל נגד משיב, מוחמד לבקיראת

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מ"ת 747-01-14 מדינת ישראל נ' לבקיראת(עציר)

בפני	כב' השופטת מרים קסלסי
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיב	מוחמד לבקיראת (עציר)

ע"י ב"כ עופרי מרדכי

החלטה

בפני בקשה למעצר עד תום ההליכים של המשיב.

א. עברו התעבורתי של הנאשם

הנאשם נפסל לצמיתות על רכב כבד ול-15 שנים על רכב פרטי. ביום 1/4/04 נגזר דינו של הנאשם בגין גרם מוות בנהיגה רשלנית (דרס הולך רגל למוות שחצה הכביש מימין לשמאל שלא במעבר חצייה). העבירה יחד עם עבירות תעבורה נוספות שוליות נעברה ביום 30/10/01.

בת"ד(ים) 2219/03 הנאשם נדון למאסר 6 חודשים בדרך של עבודות שירות, **פסילה לצמיתות** מלנהוג על כל רכב כבד וציבורי פסילה בת 15 שנים על כל רכב שהוא. כב' השופט טננבוים הבהיר לענין הפסילה על רכב כבד וציבורי : **"לענין זה הכוונה היא כל רכב שלצורך הנהיגה בו יש צורך ברשיון מדרגה 3 ומעלה (על פי תקנות התעבורה סעיפים 176-190 א' והתקנות שיחליפו אותן בעתיד"**.

באותו גזר הדין הביע כב' השופט טננבוים את עמדתו לפיה **"הנאשם פשוט איננו מתאים להיות נהג מקצועי"** וזאת בהתחשב בעבר התעבורתי הנכבד שצבר הנאשם עד לאותה עת.

ב. כתב האישום הנוכחי

עמוד 1

כנגד המשיב הוגש כתב אישום הכולל ארבע עבירות של נהיגה בזמן פסילה שנעברו במהלך שעות הבוקר **ביום 5/1/14**, כאשר בנהיגתו האחרונה בשעה 10:13 נתפס על ידי השוטרים.

בתחילה נהג בג'יפ מסוג איסוזו שמספרו 9939919, בהמשך נהג במשאית מסוג דאף שמספרה 1911813, השייכת לבן משפחתו.

עוד מואשם הנאשם בכך **שגם ביום 16/1/12** נהג בזמן פסילה במשאית מסוג פורד שמספרה 7486157. בגין מעשה הנהיגה הועמד לדין בזמנו, רק על עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, והורשע בנוכחות עורך דינו דאז, עו"ד ג'ריסי (ראה **תת"ע 9340-01-12**). עוה"ד טען לפרוטוקול (שנכתב בכתב יד) **ביום 7/3/12** כי: "**הוא** (הנאשם-מ.ק.) **לא יוכל להוציא רישיון**".

הן הסנגור והן הנאשם ידעו היטב למה הכוונה, רק בית המשפט והמאשימה לא ידעו כי אותו נאשם בפני אותו שופט נדון 8 שנים קודם לכן בגין גרם מוות ברשלנות ורישיונו נפסל ל-15 שנים על כל רכב ולצמיתות על רכב כבד.

מסתבר בדיעבד כי דבר הפסילה לא דווח במועד למחשבי משרד הרישוי או המשטרה, דבר שמסביר את הרשעות מס' 41 ו-42 משנת 2007 (נהג המסיע נוסע לא חגור, ו-רישיון נהיגה שפקע מעל 6 ח'). בגין עבירות אלו מקבל הנאשם זימון לדין לידי, לאחר שהזדהה בפני השוטר, בניגוד למשל לעבירות ברירת משפט של רמזור אדום או מהירות מופרזת שנמדדה ע"י מצלמה, שאף הן בגליון ההרשעות של הנאשם לאחר פסילת רישיונו, אלא שלגביהן יכול הנאשם ליהנות מהספק, שאחר נהג ברכב שהיה רשום על שמו והעבירה לא הוסבה על שמו, והקנס שולם.

רוצה לומר, לאחר שהנאשם נפסל בגין גרם מוות ברשלנות, נהג מספר פעמים, בידעו כי הוא פסול מלנהוג וכשהוא מהין לנהוג ברכב כבד שהסכנה הגלומה בו למשתמשים בדרך גדולה.

ג. האם קיימות ראיות לכאורה לנהיגה בזמן פסילה

לאחר עיון בתיק החקירה ולאור טענות הצדדים, אני קובעת את הדברים הבאים:

- אין מחלוקת כי הנאשם נהג במועדים המיוחסים לו בכתב האישום.
 - אין ספק כי הודעה לנאשם פסילתו לצמיתות על רכב כבד ול-15 שנה על רכב פרטי.
 - אין הפסילה עדיין בתוקפה, גם על רכב פרטי ובוודאי שעל רכב כבד.
- מכאן שקיימות ראיות לכאורה ואף מעבר לכך, לעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

טענת סנגורו לפיהם הנאשם חשב כי הפסילה על רכב פרטי (דרגה B) קוצרה ל-8 שנים בערעור למחוזי ושכך הודיע לו עו"ד ג'ריסי, נשללה לאלתר, מאחר ועו"ד מרואן ג'ריסי שהיה באולם ביהמ"ש נאלץ בחוסר נוחות למסור תשובה לביהמ"ש, לפיה פסילתו של הנאשם לא קוצרה במחוזי כנטען. אם יורשה לי לשער, עו"ד ג'ריסי לא אמר לנאשם שתקופת הפסילה קוצרה והוא בדה זאת מליבו כדי להצדיק נהיגתו. במשטרה טען כי יש לו אישור בכתב לכך, אולם

אישור זה אינו בנמצא.

לא זו אף זו, נראה כי גם במועד הופעת השניים בפני כב' השופט טננבוים ביום 7/3/12 (בו כאמור הואשם רק בנהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף), ידע גם ידע מדוע לא ניתן לחדש את רישיונו. הנאשם זכה לגזר דין חנון במיוחד של קנס בסך 50 ₪ בלבד (כש-1950 ₪ אם שילם נזקפו לחובת קנסות עבר).

טענה נוספת של סנגורו הנוכחי היא שהנאשם חשב שעל משאית בה נהג שמשקלה 14,900 ק"ג מותר לנהוג עם רישיון B. גם טענה זו קלושה, שלא לומר מופרכת, היא לא נטענה על ידי הנאשם בעת חקירתו, ואין ולא יכולה להיות לה בסיס, ראה תגובת המאשימה (פרוטוקול עמ' 3 ש' 18-21), לפיה על המשאית שבה נהג המשיב היה צריך רישיון מסוג C1 אשר בעבר הוגדר כרישיון מדרגה 3, כפי שמופיע בגזר הדין הפוסל - רישיון שנפסל לצמיתות לגבי הנאשם.

בחינת תיק הראיות בשלב מקדמי זה מלמדת על קיומן של ראיות חזקות לביסוס הרשעתו של הנאשם. כל שהמאשימה צריכה להוכיח על פי סעיף 67 לפקודת התעבורה, הוא ש"הודע" לנאשם על הפסילה ושבמועד נהיגתו הפסילה היתה בתוקף. המאשימה לא צריכה להוכיח את היסוד הנפשי של הנאשם בכל רגע ורגע לאורך השנים בהם רישיונו נפסל.

ראה **תת"ע (ים) 8267-08-11 מדינת ישראל נ' נתנאל** מיום 12/1/11 והאסמכתאות המצוינות שם וכן **פ"ל 6467-10-12 מדינת ישראל נ' אבו פרחא** מיום 14/4/13, גם שם נעשה ניסיון להאשים את עוה"ד בתפיסתו השגויה של הנאשם.

הטענה כי הוטעה על ידי בית משפט, המאשימה, משרד הרישוי וכו' מעצם העובדה שלא הועמד לדין קודם לכן על נהיגה בזמן פסילה, אף מקוממת יותר, במיוחד נוכח העובדה כי היה מיוצג ע"י עו"ד (מ. ג'ריסי הנ"ל).

נראה כי הנאשם ניצל את התקלה בדיווח הפסילה למערכות המחשב השונות ונהג כל אימת שבא לו, שאם לא כן, כיצד ניתן להסביר כי רכש ג'יפ מסוג איסוזו, לפני חודשיים (מתוך השימוע שנערך למשיב). אגב, אשת הנאשם העידה במסגרת בדיקתה כמפקח ראוי כי אין להם רכב "על השם שלנו" ולשאלה מפורשת יותר האם הג'יפ איסוזו והשברלוט שלהם השיבה "לא" וכי היא יודעת שבעלה פסול וכי הוא בתהליכים להסדיר רישיונו במשרד הרישוי. (פרוטוקול עמ' 4).

ד. מסוכנותו של המשיב

לאחר שקבעתי כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות הנטענות, נותר עתה לדון במסוכנותו של המשיב והאם ניתן לאיינה או להפחיתה בחלופת מעצר.

נראה כי אין מחלוקת, גם אליבא דה סנגורו, כי הנאשם מסוכן למשתמשים בדרך, הן בשל נהיגתו, החוזרת ונשנית, כשהוא פסול על כל סוג שהוא של רכב, עד ל-4/2019, הן בשל כך שנהג ברכב כבד, שנהיגתו עליו אסורה לצמיתות! והן בשל עברו התעבורתי המכביד הכולל קיפוח חיי אדם בנהיגה רשלנית, שאם לא כן, היה עותר הסנגור לשחרור מלא של הנאשם, אולם הסנגור עתר לשחרורו למעצר בית ולמסוכנות פחותה, בשל העובדה כי לנהיגה לא התלוותה עבירת תעבורה נוספת.

מסוכנות יכולה להילמד מעצם הנהיגה בזמן פסילה או בלתי מורשית, כשהיא חוזרת ונשנית בתכיפות גבוהה, ללא מורא החוק, ואין הכרח כי תתלווה אליה עבירת תעבורה נוספת, על מנת להגיע למסקנה כי יש להרחיק הנאשם מהכביש באמצעים דרסטיים.

ראה למשל **מ"ת 7898-12-11 מדינת ישראל נ' נסים** בו הואשם בנהיגה בפסילה ובלתי מורשית, ללא עבירת תעבורה נוספת (ערעור למחוזי ובקשת רשות ערעור לעליון - בבש"פ 2433/12 - נדחו), או **מ"ת (ים) 36-01-14 מדינת ישראל נ' רג'בי** החלטה שניתנה על ידי מיום 2/1/14, לרבות האסמכתאות המצוינות בה.

ה. בחינת חלופת המעצר

ככלל, כל חלופת מעצר מחייבת בראש ובראשונה מתן אמון במשיב ולאחר מכן במפקחיו.

במקרה הנוכחי, אין לתת אמון במשיב ואין גם לתת אמון במפקחיו:

הראשון - אחיו של הנאשם **בילאל** - הכחיש עבר פלילי והנה הסתבר כי בשנת 2007 הורשע על זיוף, השני - **אשתו** - עמדה על דוכן העדים כעלה נידף ברוח, מביטה מדי פעם לעבר בעלה כרוצה לשאוב ממנו את התשובות הנוחות לו. היא נתפסה בחצאי אמיתות שלא לומר שקרים, כשהכחישה שהג'יפ איסוזו שלהם (בתיק החקירה מצויות ראיות לפיהן הנאשם שילם מלוא התמורה למגרש רכב בגין הג'יפ אך טרם העביר עליו בעלות). עוד העידה כי לא ראתה את בעלה נוהג, עדות שלא נתתי בה אמון, כעקרת בית שאינה עובדת, מן הסתם הבחינה בהיעלמותו של ג'יפ האיסוזו מחניית ביתם בבוקר יום 5/1/14. ואם תרצה לומר שאשת המשיב אינה יודעת דבר וחצי דבר אודות הנעשה עם בעלה, ממילא, אינה דמות ראויה לפקח עליו, היא נעדרת כל סמכות לגביו וכאמור, תשובותיה לא היו מהימנות בעיני.

השלישי - אח נוסף בשם **הישאם** שהובא בדחיפות בין ההפסקות, לאחר שהראשון נפסל, עובד כנהג טרקטור שכיר, ועל כן לא יוכל לפקח 3-4 חודשים, 24 שעות 7 ימים בשבוע על הנאשם. הוא העיד כי אחיו לא נהג - עדות שקרית או מיתממת, בתור מי שגר ליד אחיו, הוא אמור לדעת כי אחיו קנה ג'יפ שלא נועד כמתנה לאשתו שהעידה כי אין לה רכב ואינה עובדת.

הסנגור הפנה **לעמ"ת (ים) 18744-12-13 בדר נ' מדינת ישראל**, אולם אין הנדון דומה לראיה, שם התרשם בית המשפט לטובה מהמפקחים, הוא ביקש למנוע נזק מהמשיב (הפקעת עבודות שירות, אם לא ימשיך לבצעם) ולכן אפשר מעצר בית בשעות שאין הוא מבצע את עבודות השירות.

גם **מ"ת 2491-11-13 מדינת ישראל נ' מזרחי** אינו דומה למקרה הנוכחי, הפסילה המדוברת היתה בת 3 חודשים בלבד, אדם מבוגר חולה סכרת וחלופת המעצר שהוצעה נראתה לבית המשפט.

מנגד, ניתן להפנות ל**בש"פ 2173/12 גמאל אל ג'ניני נ' מדינת ישראל** מיום 22/3/12.

לטענה של הסנגור לפיה מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה הוא החרג ולא הכלל

(בש"פ 2227/08 גריפאת נ' מדינת ישראל) השיב כב' השופט זילברטל את הדברים הבאים:

"יחד עם זאת בית משפט זה (העליון - מ.ק.) חזר והדגיש פעמים רבות, כי נאשם הנוהג בזמן שרישיונו נפסל מהווה סכנה של ממש לציבור המשתמשים בכביש ואף מבטא במעשיו זלזול בחוק. "יש מקרים בהם מסוכנותו של הנאשם מצדיקה את מעצרו עד תום ההליכים, הגם שמדובר בעבירות תעבורה..." .

באותו מקרה דובר על נאשם שלו רישיון נהיגה פחות מארבע שנים, רישיונו נפסל ואף על פי כן נהג ימים ספורים בלבד לאחר מכן. הערר נדחה והוא נשאר במעצר עד תום ההליכים.

ו. לסיכום

אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. כאמור לעיל, קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות הנטענות על ידי המשיב, הוא מסוכן לציבור, לא ניתן לתת בו אמון ואף לא במפקחים שהוצעו על ידו.

נכון הדבר כי בתעבורה - מעצר עד תום ההליכים הוא חריג, אך חריג זה לצערנו הולך ונעשה נפוץ מיום ליום לרבות במקרה הנוכחי.

בבית משפט זה, ההליך העיקרי אינו צפוי להימשך מעבר ל-4 חודשים. יחד עם זאת, בחלוף 4 חודשים, אם לא יסתיים ההליך העיקרי מסיבות שאינן תלויות בנאשם או בסנגורו, ומחשש שמא המשיב ישהה במעצר תקופה שתעלה על עונש המאסר המקובל בעבירות בהן יורשע, יוכל המשיב להגיש בקשה לעיון חוזר.

ניתנה היום, ו' שבט תשע"ד, 07 ינואר 2014, בנוכחות הצדדים.

זכות ערר כדין